

X.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 31te Januar 1876).

Udvalgets Flertal (Bonne, Neergaard og Drenbøll), finder det rigtigt, at Lovforslaget, uden at røkke ved Grundprinciperne for Forligsinstitutionen, indskrænker sig til at foreslaa forandret saadanne Enkeltheder i Forligslovgivningen og den ved denne udviklede Praxis, som i Tidens Løb have vist sig mindre heldige, og navnlig maa det paastaaes, at Forslaget hævder den Parterne efter den nugældende Lovgivning paa hvilende Forpligtelse til at give personligt Møde under Forligsmæglingen, en Forpligtelse, som et Mindretal i Udvalget endog finder Anledning til at foreslaa yderligere skjærpet. — Et Hovedpunkt, der har været Gjenstand for Udvalgets nogle Overveielser, er Forslaget om Ophævelsen af Forbudet imod, at Sagsførere eller disses Kontorbetjente møde som Fuldmægtige for Parterne under Forligsmæglingen, og Flertallet, der med en mindre Modifikation maa anbefale dette Forflag til Vedtagelse, skal til Begrundelse deraf bemærke Følgende: Det skal erkjendes, at Forligslovgivningens Tanke — ved en tvungen Forhandling mellem Parterne at opnaa Overenskomst og saaledes undgaa Proces — bedst og egentlig kun da fyldestgøres, naar Parterne forhandle med hinanden personlig, og det maa derfor ogsaa først og fremmest fastholdes, at Enhver er pligtig at møde personlig for Forligskommissionen, naar han ikke deraf er forhindret ved bevisligt Forfald. Men Spørgsmaalet bliver da kun det, om der, naar en Part saaledes er forhindret fra personlig at møde til Forligsmægling, er nogen Tjæne til at gjøre Indskrænkning i hans naturlige Frihed med Hensyn til Valget af den Person, ved hvem han ønsker at lade sig repræsentere; og naar den nuværende Lovgivning i den Henseende forbyder at vælge Sagsførere, kan det ikke Andet end synes paafaldende, at de Personer, som ellers i alle andre Forhold af det Offentlige ere satte som Mellem-

mænd mellem Parterne, ere udelukkede fra denne enkelte Birkfomhed, og det Spørgsmaal kommer da naturligen frem, om dette Forbud, nærmere beset, virkelig er i Befolkningens Interesse. — I de sjældneste Tilfælde opnaas Andet ved Forbudet mod Sagsføreres Møde, end at besværliggjøre Forligsmæglingen for den Part, som ikke er i Stand til at møde personlig, idet han, hvad ofte kan have sin Vanskelighed, skal skaffe tilstede og betale en særskilt Fuldmægtig til Forligsmæglingen, hvorimod han, saafremt han kan møde ved Sagsfører, opnaar at kunne lade sig repræsentere af den sagkyndige Mand, til hvem han har Tillid. At Sagsføreren ikke maa møde ved Forligsmæglingen som sin Partis Fuldmægtig, medfører derhos, at der ofte til Fuldmægtige maa benyttes Personer, der mangle baade Interesse for Sagen og Evne til at lede Forhandlingerne til et for deres Mandant gunstigt Resultat. Det kan ikke modsiges, at naar en Part ikke kan møde personlig og derfor maa lade møde ved Fuldmægtig, opnaas saagodtsom aldrig Forlig — med mindre Fuldmægtigen undtagelsesvis er en Sagsfører, og dette har sin naturlige Grund deri, at den Person, der møder som Fuldmægtig, kun har Ordre til at gjøre et eller andet bestemt Tilbud eller til slet ikke at indlade sig paa Forlig. Parten tør nemlig ikke betro sin Sags Afgjørelse til en udyndig og maaste mindre paalidelig Person, og gjør han det, vil det i alt Fald kun være indenfor meget snevre og forud bestemte Grændser, men Følgen heraf er da atter den, at Fuldmægtigen ikke kan bevæge sig med den ønskelige og fornødne Frihed ligeoverfor de forskellige Forflag, der muligen maatte fremkomme under Forligsforhandling. Dette vil Fuldmægtigen kun være istand til, naar han er Partens juridiske Konsulent, som maa formodes at være tilstræffelig inde i Sagen, og som maa være paa det Rene med,